

KATE DiCAMILLO

Een
meisje
zo klein als
een muis

Met tekeningen van
SOPHIE BLACKALL

Vertaald door
HARRY PALLEMANS

Lannoo

www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken-com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2026

ISBN 978 90 209 0905 0

D/2026/45/185

NUR 283/282

Oorspronkelijke titel: *The Norendy Tales – Lost Evangeline*

© Tekst: Kate DiCamillo, 2025

© Illustraties: Sophie Blackall, 2025

© Oorspronkelijke uitgever: Candlewick Press, Somerville 02144, 2025

Uitgegeven volgens een overeenkomst met Walker Books Limited,
London SE11 5HJ

© Nederlandse vertaling: Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2026

Vertaling: Harry Pallemans

Vormgeving cover: Studio Lannoo (Mieke Verloigne)

Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor Karla, die me de lamp gaf,
en voor Sophie, die hem aanstak*

K.D.

*Voor mijn vader, die een reiziger van mij
maakte zoals hijzelf,
en voor Kate, die een landkaart voor me schreef*

S.B.

1

ER WAS EENS EEN JONGEN die heel graag naar zee wilde.

‘Tss’, zei zijn vader. ‘Je moet niet zo iemand worden die altijd alleen maar onzinnige plannetjes bedenkt. Daar komt niets van in.’

Dus zette het kind zijn dromen opzij, groeide op, en werd net als zijn vader schoenmaker.

De zee probeerde hij te vergeten.

Op een avond zat de schoenmaker met zijn vrouw voor het haardvuur en zei: ‘Weet je dat ik ervan droomde om zeeman te worden toen ik jong was?’

‘Wel,’ zei de vrouw, ‘dat zou een dwaas en gevaarlijk leven zijn geweest. Dan kun je beter veilig en warm hier bij mij zitten.’

De schoenmaker knikte. ‘Ja, misschien wel,’ zei hij. ‘Maar stel je voor – ik zou de wereld hebben gezien!’

‘De wereld?’ zei zijn vrouw. ‘Is de wereld niet overal de wereld?’

‘Dat wel, maar om onder heldere sterrenhemels over de blauwe zeeën te varen...’ zei de schoenmaker.

‘Maar man, de sterren staan nu toch ook recht boven je hoofd?’

‘Ja,’ zei de schoenmaker. ‘Ja, ja, dat is zo.’

‘Wees tevreden met wat je hebt,’ zei zijn vrouw. ‘Het heeft geen zin om te denken dat het elders anders zou zijn.’

Ze spraken samen nooit meer over de zee.

De schoenmaker en zijn vrouw hadden geen kinderen, en ze hadden de hoop daarop lang geleden al opgegeven. Dus leek het iets totaal wonderbaarlijks toen de schoenlapper zich op een

dag aan het werk zette om een oude laars te herstellen en in de vierkante neus een bijzonder klein kind vond.

De schoenmaker hield de baby in de kom van zijn hand en staarde vol verwondering naar haar.

‘Vrouw,’ zei hij, ‘kom eens hier. Moet je zien wat ons is geschonken.’

De vrouw van de schoenmaker kwam achter haar man staan en keek over zijn schouder naar de baby in zijn hand. ‘Nee, nee’, zei ze. Ze schudde haar hoofd. ‘Dat is geen kind. Het is een of andere tovertruc.’

‘Natuurlijk is het een kind’, zei de schoenmaker. ‘Een volmaakt kindje.’

‘Dat kan niet’, zei de vrouw. ‘Zoiets is onmogelijk.’

De baby begon te huilen. De schoenmaker glimlachte naar haar en wiegde haar zachtjes op zijn hand.

‘Ik begrijp het niet’, zei de vrouw van de schoenmaker. ‘Een kind dat zo klein is, lijkt me niet goed. Er is vast een vergissing in het spel. Iemand zal de laarzen komen ophalen en terug willen hebben wat hij heeft achtergelaten. En wat gebeurt er dan? Dan zul je ontroostbaar zijn.’

De schoenmaker luisterde niet. Hij keek naar de baby en dacht aan een zeilsloep die hij als

jongen had gezien. Het scheepje straalde een en al blijdschap uit, het rukte en trok aan het anker, het deinde en danste op het water alsof het wilde zeggen: *Kom mee! Naar zee!*

Een zeeman die op de kade stond, had naar de boot gewezen en gezegd: ‘Zie je die kleine dame daar? Die is de wereld rond gevaren – twee keer nog wel!’

Op de zijkant stond met sierlijke rode letters de naam van het scheepje geschilderd: *Evangeline*.

Dit was de naam die de schoenmaker koos voor het kind.

Evangeline.

Voor hem was het een naam vol vreugde en nieuwsgierigheid, durf en stoutmoedigheid – een naam die van mogelijkheden sprak.